

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 528/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Mgr. Luciou Príčovou, advokátkou, Strážovská 4, Banská Bystrica, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 10Asan/20/2020 z 30. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím v správnom súdnom konaní o jeho kasačnej sťažnosti, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Disciplinárnym rozkazom riaditeľa oddelenia cudzineckej polície zo 7. septembra 2018 bolo sťažovateľovi uložené podľa zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) disciplinárne opatrenie – zníženie služobného platu o 10 % na jeden mesiac za disciplinárne previnenie, ktorého sa mal dopustiť tak, že sa 31. mája 2018 nezdržiaval na adrese v [REDAKOVANÉ], ktorá bola uvedená na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz (ďalej aj „potvrdenie o PN“), ale na adrese v Banskej Bystrici, čím porušil základnú povinnosť policajta ustanovenú v § 48 ods. 3 písm. w) zákona o štátnej službe.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie. Tvrdil, že potvrdenie o PN vypisovala zdravotná sestra, ktorej uviedol, že sa bude zdržiavať na adrese v Banskej Bystrici, nemohol sa sústrediť na otázky ošetrojúceho personálu a týmto nedopatrením sa mohlo stať, že na potvrdení nebola uvedená adresa v Banskej Bystrici, kde býval. Ďalej tvrdil, že skutočnosť, že kontrola liečebného režimu bola vykonaná v Banskej Bystrici, a nie na adrese v [REDAKOVANÉ], potvrdzuje, že osoby poverené výkonom kontroly vedeli o zmene jeho adresy. Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície ako odvolací orgán vykonal nové dôkazy, a to písomné vyjadrenie zdravotnej sestry, ktorá vyplňala potvrdenie o PN a jednoznačne vylúčila omyl pri vypisovaní adresy pobytu sťažovateľa. Tvrdenia sťažovateľa boli vyhodnotené ako účelové. Odvolací orgán rozhodnutím z 15. marca 2019 odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil.

4. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu správnu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že odvolacie konanie bolo začaté doručením odvolania 20. septembra 2018, od kedy začala plynúť lehota na rozhodnutie, ktorá je spravidla 60 dní odo dňa podania odvolania. Lehota 60 dní preto uplynula 19. novembra 2018. Odvolací orgán doručil sťažovateľovi až v decembri 2018 oznámenie z 3. decembra 2018 o predĺžení lehoty na rozhodnutie. Sťažovateľ ďalej uviedol, že v čase vykonania kontroly nevedel, že na potvrdení o PN je uvedená zlá adresa, dozvedel sa to až pri kontrole 31. mája 2018, kde sa na mieste k tejto situácii vyjadril, z čoho vyplýva, že bezodkladne uviedol zmenu adresy. Objektívne sa o zle uvedenej adrese na potvrdení o PN dozvedel až zo žiadosti o vyjadrenie z 25. júna 2018. Sťažovateľ teda oznámil bezodkladne zmenu adresy ešte pred tým, ako sa objektívne dozvedel o zle uvedenej adrese na potvrdení o PN. Tiež namietal, že odvolací orgán, ktorý doplnil dokazovanie, ho o tom neinformoval a rozhodnutie dostatočne neodôvodnil.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 18. marca 2020 žalobu sťažovateľa zamietol. Dospel z záveru, že správne orgány vychádzali z riadne zisteného skutkového stavu a zo strany sťažovateľa došlo k porušeniu § 48 ods. 3 písm. w) zákona č. 73/1998 Z. z., pretože uviedol ako miesto svojho pobytu počas pracovnej neschopnosti adresu, na ktorej sa nezdržiaval. Krajský súd nepovažoval za preukázané, že sťažovateľ neodkladne oznámil zmenu svojho pobytu, pretože túto zmenu oznámil až na základe kontaktu zo strany služobného úradu. Námietky týkajúce sa prekročenia zákonnej lehoty na rozhodnutie zo strany sťažovateľa považoval krajský súd za nedôvodné vzhľadom na to, že skutočnosť o nemožnosti rozhodnúť v lehote 60 dní bola sťažovateľovi riadne a včas v lehote 60 dní oznámená, aj s poukazom na skutočnosť, že v rámci odvolacieho konania boli zabezpečované ďalšie podklady pre vydanie rozhodnutia. Námietky sťažovateľa, že nebol oboznámený s doplneným dokazovaním, považoval súd za nedôvodné. Podľa správneho súdu z administratívneho spisu táto skutočnosť nevyplýva, keďže sám žalovaný o tejto skutočnosti sťažovateľa upovedomil. Sťažovateľ mal možnosť sa k podkladom pre rozhodnutie nahliadnutím do spisu a následným vyjadrením vyjadriť.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) Správneho súdneho poriadku, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a predstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Podľa sťažovateľa správne orgány nezistili spoľahlivo skutočný stav, keďže v čase kontroly objektívne nevedel, že na potvrdení o PN je uvedená zlá adresa. Sťažovateľ nesúhlasil so záverom správneho súdu, že neoznámil zmenu svojho pobytu. Povinnosť bezodkladne oznámiť zmenu adresy počas pracovnej neschopnosti si splnil, pretože na druhý deň od začatia pracovnej neschopnosti

pri výkone kontroly 31. mája 2018 sa k zmene adresy vyjadril, čím uviedol zmenu adresy. Poukázal na konkrétne rozhodnutia súdov, ktoré podľa neho ustálili pojem bezodkladne ako lehotu v rozsahu ôsmich dní. Sťažovateľ tiež namietal postup žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, pretože nerozhodli v primeranej lehote, čím sa mali dopustiť priet'ahov v konaní. Odvolacie konanie bolo začaté dorúčením odvolania 20. septembra 2018, od ktorého začala plynúť lehota na rozhodnutie, ktorá je spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania. Odvolacie konanie začalo 20. septembra 2018 a lehota 60 dní uplynula 19. novembra 2018, no až v decembri 2018 mu bolo doručené oznámenie o predĺžení lehoty na rozhodnutie.

7. Sťažovateľ videl nesprávne právne posúdenie aj v tom, že krajský súd nevidel pochybenie zo strany žalovaného pri oboznamovaní administratívneho spisu. Podľa sťažovateľa je lehota piatich dní na prípadné predloženie dôkazov a vyjadrenie sa v rozpore s právom na spravodlivý proces. Podľa sťažovateľa § 238 ods. 3 zákona o štátnej službe nestanovuje žiadnu lehotu na predkladanie dôkazov, a preto žalovaný konal v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy. Tiež poukázal na to, že odvolací orgán môže podľa § 243 ods. 3 zákona o štátnej službe vykonať nové dôkazy, ale ich nevyhnutnosť musí odôvodniť. Považoval za rozpor so zásadami správneho trestania, aby odvolací orgán vykonával nové dokazovanie bez oboznámenia účastníka konania, čím suploval prvostupňový orgán a vykonával dôkazy, ktoré už mohol vykonať prvostupňový orgán. Žalobca tiež namietal výšku uloženej sankcie, ktorú považoval za neprimeranú, pretože nie je možné brať do úvahy jeho minulé disciplinárne potrestania a navyše súd nepozná ich okolnosti.

8. Najvyšší správny súd nezistil dôvodnosť kasačných námietok sťažovateľa, a preto kasačnú sťažnosť ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom z 30. marca 2022 ako nedôvodnú zamietol. K dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku uviedol, že sťažovateľ je povinný vymedziť tento dôvod tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva tvrdená nesprávnosť. Podľa najvyššieho správneho súdu sťažovateľ len citoval a odkazoval na rozhodnutia najvyššieho súdu, no nezrejmil, v čom odlišne riešia právnu otázku podstatnú v jeho veci. Preto sa touto námietkou ďalej bližšie nezaoberal.

9. Najvyšší súd sa nestotožnil s námietkou nesprávneho hmotnoprávneho posúdenia skutku, v zmysle ktorej bol sťažovateľ presvedčený, že z jeho strany nedošlo k porušeniu povinnosti podľa § 48 ods. 3 písm. w) zákona o štátnej službe. Podľa najvyššieho správneho súdu sťažovateľ bol povinný v potvrdení o PN uviesť správnu adresu a jej správne vyplnenie skontrolovať. Ak tak neurobil, nemožno prijať záver, že dodatočným oznámením zmeny adresy, len na základe dopytu a výzvy zo strany príslušného orgánu, si splnil povinnosť bezodkladne oznámiť zmenu adresy. Navyše, zmenu adresy neoznámil nadriadenému, tak ako to vyplýva z § 48 ods. 3 písm. w) zákona č. 73/1998 Z. z., ale svojej kolegyni.

10. K námietke o priet'ahoch v konaní, ktoré mali podľa sťažovateľa vplyv na zákonnosť rozhodnutia, najvyšší správny súd uviedol, že predmetom konania správneho súdu v konaní o všeobecnej správnej žalobe je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia. Ak bol sťažovateľ presvedčený o priet'ahoch, mohol podať žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Navyše, lehota 60 dní v § 243 ods. 2 zákona o štátnej službe je uvedená slovným spojením spravidla.

11. Sťažovateľ tiež namietal doplnenie dokazovania, ktoré uskutočnil odvolací orgán. Najvyšší správny súd posúdil túto námietku ako nedôvodnú, pretože odvolací orgán doplnil dokazovanie podľa zákona, riadne odôvodnil, prečo to považoval za nevyhnutné, a sťažovateľa s vykonaným

dokazovaním oboznámil. Odvolací orgán tak konal v súlade so zákonom a v záujme zistenia skutočného stavu veci. Najvyšší správny súd tiež posúdil námietku sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd nesprávne vyhodnotil lehotu piatich dní, ktorú žalovaný určil sťažovateľovi na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, čím mal porušiť jeho právo na spravodlivý proces. Sťažovateľ odkazoval na § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého je účastník konania oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. K tomu najvyšší správny súd uviedol, že v prípade sťažovateľa išlo o právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a z toho dôvodu nemožno prijať argument odkazujúci na § 238 ods. 3 zákona o štátnej službe. Odvolací orgán doručil 13. januára 2019 sťažovateľovi oznámenie o doplnení dokazovania s lehotou do 20. januára 2019, pričom táto lehota bola následne predĺžená z dôvodu služobnej cesty sťažovateľa. Odvolací orgán tak umožnil sťažovateľovi sa vyjadriť k podkladom a navrhnúť ďalšie dôkazy, čo aj sťažovateľ využil 30. januára 2019, keď sa vyjadril, no nenavrhol ďalšie dôkazy. Keď odvolací orgán rozhodol až 15. marca 2019, nemohol stanovením lehoty piatich dní na vyjadrenie porušiť zásady správneho trestania alebo právo sťažovateľa na spravodlivý proces.

III.

12. Sťažovateľ namieta dĺžku disciplinárneho konania, ktoré prebiehalo od roku 2018 do marca 2019, keď bolo vydané rozhodnutie odvolacieho orgánu. Konanie tak trvalo neprimerane dlho, pričom počas neho neboli obstarané nové dôkazy, správne orgány a súdy vychádzali iba zo skutkového stavu zisteného v roku 2018 a z výpovede jeho kolegyne, ktorú hodnotí ako zmätočnú. Uvedená kolegyňa potvrdila komunikáciu so sťažovateľom a oznámenie zmeny adresy, kde sa počas pracovnej neschopnosti nachádzal, keďže sa tam dostavili pracovníci správneho orgánu.

13. Sťažovateľ hodnotí rozsudok najvyššieho správneho súdu ako formálny, arbitrárny, príliš všeobecný, pretože sa podľa neho súd nevysporiadal s jeho argumentáciou a iba si formálne osvojil argumentáciu krajského súdu. Najvyšší správny súd sa nevysporiadal s jeho námietkami o neprimeranej dĺžke konania a nezohľadnil to, že správne orgány sa odklonili od rozhodovacej praxe v obdobných veciach. Podľa sťažovateľa nebolo jasne a úplne preukázané, že opomenul splniť svoju povinnosť bezodkladne oznámiť zmenu adresy.

IV.

14. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

15. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či tieto orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012). Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

16. Najvyšší správny súd vychádzal zo základnej skutočnosti, že sťažovateľ vzhľadom na výkon služobného pomeru policajta bol povinný poznať všetky povinnosti policajta. Takouto povinnosťou bola aj povinnosť vyplývajúca z § 48 ods. 3 písm. w) zákona o štátnej službe, ktorý jasne stanovuje povinnosť policajta presne určiť miesto, na ktorom sa počas pracovnej neschopnosti bude zdržiavať a jeho prípadnú zmenu bezodkladne oznámiť nadriadenému. Sťažovateľ mal už pri vypisovaní potvrdenia o PN uviesť správnu adresu svojho pobytu a zároveň správne uvedenie adresy aj skontrolovať. Ak tak neurobil a zmenu uvedenej adresy neoznámil nadriadenému, ale o tejto skutočnosti komunikoval iba so svojou kolegyňou, nespĺnil si svoju zákonom stanovenú povinnosť. Komunikácia s kolegyňou nenahrádza zákonom vyžadované oznámenie nadriadenému. Právne posúdenie skutkovo nesporného konania sťažovateľa so záverom o tom, že sťažovateľ nespĺnil svoju zákonom danú povinnosť vyplývajúcu zo služobného pomeru, ku ktorému dospeli správne orgány, ktoré ako správne posúdili správne súdy a osobitne najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku, nemožno hodnotiť ako svojvôľu či zjavný právny omyl. Na tomto právnom závere správnych orgánov a súdov neprislúcha ústavnému súdu nič meniť a ani dopĺňať.

17. Najvyšší súd zaujal stanovisko aj k argumentácii sťažovateľa o neprimeranej dĺžke konania správnych orgánov o disciplinárnom previnení, keď sťažovateľa odkázal na možnosť podania žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Najvyšší správny súd sa nezaoberal sťažovateľom namietaným odklonom rozhodovania správnych orgánov a následne krajského súdu od rozhodnutí najvyššieho súdu v obdobných veciach, pretože tieto rozhodnutia iba citoval, avšak vôbec bližšie nezrejmlil, v čom tieto rozhodnutia riešia podstatnú otázku pre rozhodnutie odlišne. Sťažovateľ totiž nevymedzil uplatnený dôvod kasačnej sťažnosti v súlade s právnou úpravou, čo bolo dôvodom, prečo sa týmto dôvodom najvyšší správny súd nezaoberal.

18. Okrem toho sa najvyšší správny súd vyjadril aj k ostatným námietkam sťažovateľa, ktoré už v ústavnej sťažnosti, na rozdiel od kasačnej sťažnosti, neopakoval. Najvyšší správny súd adresne reagoval na všetky námietky sťažovateľa, odôvodnenie jeho rozhodnutia nie je poznačené zjavným omylom či už v skutkových zisteniach alebo v právnom posúdení, nie je arbitrárny ani všeobecný, pretože sa jasne a konkrétne zaoberá námietkami sťažovateľa. To vylučuje posúdenie ústavnou sťažnosťou namietaného rozhodnutia ako porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru.

19. Rovnako nedôvodná je námietka porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavná sťažnosť musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv (IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 6/03). To je akceptované aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009). V čase podania ústavnej sťažnosti k namietanému porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov dochádzať nemohlo, keďže konanie o kasačnej sťažnosti, rovnako ako predchádzajúce konanie krajského súdu a správnych orgánov boli právoplatne skončené.

20. Či už napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu alebo jeho osobitne nenamietaný postup, či rovnako nenamietaný, no argumentačne neadresne verbalizovaný predchádzajúci postup krajského súdu a správnych orgánov preto nebol spôsobilý viesť k porušeniu základných práv sťažovateľa. Preto bola ústavná sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2022

Peter Straka
predseda senátu